

НАШЕ ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 47 (385)

Субота, 30 листопада 1974 р.

Ціна 2 коп.

Розмова на важливу тему

НА ФІНІШІ РОКУ

Кожен рік наших п'ятирічок сповнений високим героїзмом трудящих. Трудові дні, з яких складаються будні дев'ятої п'ятирічки, багаті на яскраві приклади новаторства, творчого пошуку. А це — найпереконливіше свідчення високого усвідомлення радянськими людьми свого патріотичного обов'язку — працювати кріпiti економічну міць й оборонну могутність своєї Вітчизни. І не тільки патріотичного, а й інтернаціонального. Згадаймо лєнінську думку, що соціалізм на хід світового розвитку дедалі більший вплив справлятиме саме економічними успіхами.

Наближається до фінішу четвертий визначальний рік. То ж уже тепер визначити можна, що в його трудовій біографії було особливо пам'ятного. Плани і соціалістичні зобов'язання виконувалися майже всіма галузями промисловості і сільського господарства. Трудящих нашої республіки надихали на нові звершення теплі поздоровлення, надіслані Генеральним секретарем ЦК КПРС Л. І. Брежнєвим передовим колективам і окремим виробничникам, які самовідданою працею звеличили Батьківщину. Автор світового рекорду по видобутку вугілля В. Мурзенко, екскаваторник І. Ганенко, будівельник І. Ганчев, докер А. Барановський.

Завершили достроково п'ятирічку не тільки окремі колективи. На рубежі 1975-го вийшли великі підприємства. Як тут не згадати трудівників дніпропетровського металургійного заводу імені Петровського, ставловіської Петровки!

Трудящі республіки перебувають під враженням святкування Великого Жовтня. Цей рік, як і попередні, вони ознаменували визащими трудовими перемогами. Широко розгорнувши змагання за успішне завершення плану 1974 року, колективи промислових підприємств достроково, 30 жовтня, виконали план десяти місяців за обсягом реалізації промислової продукції і випуску більшості найважливіших видів продукції. Понад завдання випущено різних видів виробів на мільярд 29 мільйонів карбованців. 8,1 процента — стільки становив у республіці приріст промислової продукції за 9 місяців проти 7,2, як передбачалося планом. 83 проценти цього приросту одержано за рахунок підвищення продуктивності праці.

Як і передбачалося Директивами XXIV з'їзду КПРС, випереджаючими темпами розвиваються

галузі, які визначають технічний прогрес народного господарства. Це насамперед — приладобудівна, газова і хімічна промисловість, верстатобудування, виготовлення сільськогосподарських машин.

Напередодні Великого Жовтня трудівники сільського господарства Радянської України рапортували про повторення подвигу — державі було продано другий мільярд пудів українського зерна. У засіки Батьківщини засипано на 53 мільйони пудів більше, ніж передбачалося народногосподарським планом. Це відповідь трудівників полів на піклування партії про дальший розвиток сільського господарства на основі зміцнення його матеріально-технічної бази, підвищення інтенсифікації виробництва. Це — відповідь трудящих республіки на побажання і поради Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва, висловлені на зборах партійно-господарського активу і урочистому засіданні при врученні Українській РСР ордена Дружби народів, про те, щоб мільярд пудів продажу державі зерна став мінімальною нормою для хліборобів України.

З вагомими здобутками підходять до завершення четвертого року п'ятирічки і промисловість, сільське господарство, наука орденнопоної Радянської України. Це результат великої політичної й організаторської роботи партійних організацій, широкого розгортання соціалістичного змагання трудівників міста і села. Партія вчить їх, як творчо ставитися до справи, вишукувати невикористані резерви підвищення виробництва, щоб дати продукції більше, кращої якості, з меншими затратами.

Це особливо важливо тепер, коли ми, неухильно слідуючи курсом, визначеним XXIV з'їздом КПРС, поставили завдання — підвищити ефективність економіки і якість продукції. У промові на торжествах у Кишеневі товариш Л. І. Брежнєв підкреслив, що «наша країна — країна і незліченних багатств, і невичерпних можливостей. Уся справа в тому, щоб правильно, по-господарському використовувати ці багатства і можливості. Саме тому в новому п'ятиріччі ми повинні ще послідовніше і рішучіше проводити лінію на підвищення ефективності економіки».

Ми повинні завжди пам'ятати, що наші завтрашні досягнення повинні мати під собою міцну основу. А основа ця закладається сьогодні. Тож від того, якими бу-

дуть здобутки четвертого визначального року п'ятирічки, значною мірою залежатиме успішне виконання дев'ятої п'ятирічки в цілому, те яким буде наш старт у наступний, що має стати п'ятирічкою ефективності, п'ятирічкою якості.

Мобілізуючи зусилля трудящих на боротьбу за прискорення технічного прогресу, партія виходить з того, що піднесення ефективності виробництва залежить перш за все від впровадження, правильного використання досягнень науки і техніки, більш досконалих форм організації праці і управління.

У трудових колективах високо цінують тих, хто оволодіває передовими методами праці, хто рішуче відкидає все застаріле й віджило. Таких людей ми називаємо новаторами. У соціалістичному суспільстві новаторство ніколи не було справою окремих людей. Починаючи одного, його досвід швидко стають надбанням тих, що працюють поруч, а найбільш запалюючі приклади швидко облітають усю країну. Так було в роки перших п'ятирічок, так є й тепер.

Новаторство — турбота колективу. Передовий досвід повинен ставати надбанням усіх. На поширення його і масове повторення спрямована виховна й організаційська робота партійних організацій, зусилля господарських органів, профспілок, комсомолу. Впровадження передового досвіду, всього того, що народжується в процесі творчості мас — один з головних напрямків ідейно-виховної діяльності партійних організацій. На цьому особливо наголошено у постанові ЦК КПРС «Про роботу по добору і вихованню ідеологічних кадрів у партійній організації Білорусії». Тісно пов'язуючи пропагандистську роботу з вирішенням практичних завдань, підкреслюється в постанові, партійні організації повинні дбати про створення такої атмосфери й морального клімату, щоб кожний колектив виступав носієм високої політичної свідомості, соціалістичної дисципліни, борцем за все передове.

Трудящі Радянської України виходять на фініш четвертого визначального року п'ятирічки. Багато зроблено, щоб успішно його завершити. Але ще немало належить зробити. Зважаючи наші успіхи, треба ще з більшою наполегливістю усувати недоліки. Всенародна боротьба за виконання рішень XXIV з'їзду, планів і зобов'язань 1974-го — ось що визначає сьогодні характер і ритм життя трудових колективів.

П. АНТОШИНА.

У колективі Львівського УВП-2 добре знають Розу Михайлівну Жданову. Вона сітків'язальниця швейно-в'язальної дільниці підприємства. Змагаючись за дострокове виконання завдань 1974 року, Р. М. Жданова щоденно виконує змінні норми виробітку на 120—125 процентів при відмінній якості продукції. Як член комітету комсомолу Р. М. Жданова проводить велику роботу серед молоді.

На знімку: Р. М. Жданова за роботою.

Фото Є. КУКЛІНА.

ПЕРЕДОВИКИ П'ЯТИРІЧКИ

Високих трудових показників у соціалістичному змаганні за дострокове виконання завдань четвертого, визначального року п'ятирічки домагається штампувальниця дев'ятого апаратного цеху Харківського електромеханічного заводу В. І. Потапенко. Змінні норми Валентина Іванівна систематично виконує на 150—160 процентів.

На знімку: ударниця комуністичної праці В. І. Потапенко за роботою.

ОДИНАДЦЯТИМІСЯЧНИЙ ПЛАН — ДОСТРОКОВО

До кінця четвертого, визначального року дев'ятої п'ятирічки залишилося рівно місяць. У ці дні колективи виробничих об'єднань та УВП нашого Товариства ще ширше розгортають соціалістичне змагання, щоб дати більше продукції, кращої якості і з меншими затратами.

З початку нинішнього року швейники Сумського учбово-виробничого підприємства домагаються високих трудових показників. З місяця в місяць вони значно перевиконують доведені плани по випуску спецодягу.

Достроково, на два дні раніше, завершив колектив підприємства й одинадцятимісячну програму по всіх техніко-економічних показниках. Понад встановлене завдання випущено швейних виробів на вісім тисяч і реалізовано на п'ять тисяч карбованців більше, ніж передбачалося.

Вагомий внесок у ці трудові здобутки зробили колективи підготовчої та закрійної дільниць, що їх очолюють майстри С. Е. Гринкевич та Н. К. Водяницька.

Достроково завершили одинадцятимісячний план по випуску та реалізації готової продукції колективи трудівників Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт», Полтавського УВП-1 та багато інших.

З СВЯТОМ, БРАТНЯ МОНГОЛІЄ!

П'ятдесятиріччю III з'їзду Монгольської народно-революційної партії і п'ятдесятиріччю проголошення МНР був присвячений вечір, який відбувся 26 листопада в столиці України. В ньому взяли участь монгольські студенти й аспіранти, що навчаються у вузах Києва.

Вечір відкрила голова президії Українського товариства дружби і культурного зв'язку з зарубіжними країнами В. С. Шевченко.

З доповіддю виступив відповідальний секретар Українського республіканського комітету захисту миру Б. С. Зрезарцев. Розквіт братньої Монголії, відзначив він, — це реальні і зримі плоди натхненної праці робітничого класу, кооперованого аратства, народної інтелігенції, це результат величезної політичної й організаційської діяльності МНРП, чудовий результат дружби і всебічного співробітництва з Радянським

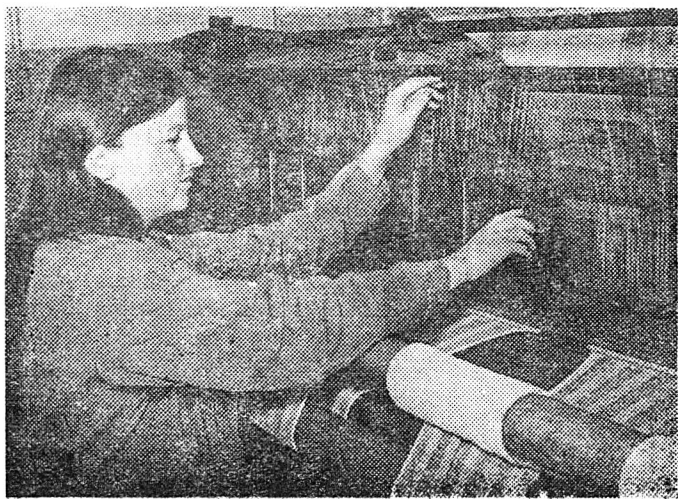
Союзом та іншими країнами соціалістичної співдружності.

Голова відділення Товариства монголо-радянської дружби при Київському земляцтві студентів з МНР Олзі Бандгай сердечно подякував за теплі поздоровлення з нагоди півстолітнього ювілею республіки. Він підкреслив, що візит Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва в МНР на ювілейні торжества — яскравий вияв братерських уз, які зв'язують Монголію і Радянський Союз.

Учасники вечора надіслали вітальну телеграму на адресу Центральної ради Товариства монголо-радянської дружби.

Присутнім було показано кінофільм «Плин часу Монголії», який розповідає про грандіозні перетворення в братній країні за роки народної влади.

(РАТАУ).

КРАПКУ НАД „І“ ЩЕ НЕ ПОСТАВЛЕНО

У «Нашому житті» від 20 липня цього року була вміщена стаття Г. Кузуба «Людина і колектив». Його виступ викликав жвавий інтерес серед читачів. У наступних номерах газети розмови, розпочату Г. Кузубом, продовжили М. Ниров з Вінниці («Увага, але не опіка»), В. Миколаєвський з Ровно («Взаєморозуміння — рушійна сила в колективі»), Л. Алфімова зі Львова («Сила громадського впливу») та інші.

Сьогодні редакція знову надає слово автору статті «Людина і колектив» Г. Кузубу.

В цілому я згоден з товаришами, що взяли участь у розмові на важливу тему. Та все-таки не всі вони, на мою думку, дали правильну, вичерпну відповідь щодо організації колективу, виховання в ньому людини.

Цілком правильно говорять тов. Ниров про причини, які породжують безвідповідальність, неповагу до колективу. Дійсно, наші школи в цьому питанні недопрацьовують багато. Мені часто доводиться розмовляти з учнями шкіл-інтернатів. Перше, що вражає, — учень п'ятого класу уже мріє про пенсію в розмірі 40 карбованців і зарплату не меншу 200 карбованців. Цілком зрозуміло, що такі прагнення зароджуються в школі, бо саме там на це не звертають уваги, а коли такий юнак приходить в об'їзді з питань працевлаштування, то з ним уже пізно говорити про цей незвичайний апетит до грошей.

«Увага, але не опіка!» Правильно! Нам треба добре усвідомити і знати, що таке увага, а що — опіка. Можливо через незнання змісту цих слів ми часто піднімаємо увагу опікою. І саме цим привчили людей до того, що фактично без перекладача дехто і кроку не зробить. Навіть в косметичний зал перукарні глухих необхідно водити. А спробуй відмов — зараз же буде скарга в Центральне правління УТОГ, а то й вище. Скарги писати майже всі вміють, хоч заяву про прийняття на роботу без грамотних помилок ніхто не напише. Це, між іншим, теж результат недостатнього навчання в школі. Важко повірити, що глуху дитину неможливо навчити грамотно писати, розмовляти. А так воно є — тут уже ні відняти, ні додати.

В. Миколаєвський у статті «Взаєморозуміння — рушійна сила в колективі» ставить питання про стосунки глухих з чуочими людьми. Погодитися з ним можна хіба що в справі висунення глухих на керівні посади. Але піднімаючи це питання, товариш Миколаєвський веде мову, щоб провести межу між глухими та чуочими. Я зовсім не поділяю його думки і щодо виховання ввічли-

вості. У відповідь скажу: якщо людина не розуміє, кому і що сказати, то вона так само не розуміє і слів: «колектив», «зарплата», «праця». Будемо відверті: і серед глухих, і серед чуочих людей є багато «ловкачів». А тому зовсім не потрібно так ставити питання. У нас розмова йде про людину і колектив, тому ми повинні розглядати цю тему не з точки зору глухих і чуочих. І ті, й інші — люди. Працюють вони в одному колективі. А коли так, то й виховна робота має проводитися в колективі, а не окремо серед глухих і окремо серед чуочих. Виховний процес має бути єдиним. Інакше в цій важливій роботі ми припустимося помилок.

Трудова дисципліна, вимогливість мають в повній мірі стосуватися всіх членів колективу. Багато залежить від керівників колективу, від того, як вони ставляться до колективу, не розподіляючи його на частини — глухих і чуочих. Без такого розуміння колективу не буде взаєморозуміння, що є рушійною силою його. І не чуочі працівники винуваті того, що серед глухих мало раціоналізаторів. Для раціоналізації потрібні знання, а їх, якраз, і бракує в основній масі глухих.

Згоден з тим, що частина чуочих людей працює на УВП там, де можуть працювати глухі. Та керувати підприємством, таким, як Ровенське, Черкаське, глухому не під силу. І товариш Миколаєвський підходить до цього питання знову ж таки з точки зору ставлення глухих до чуочих, або навпаки. Сучасний керівник має бути високоосвіченою людиною, постійно йти в ногу з науково-технічним прогресом. Глухий людина це не під силу. Повірте мені. Я сам глухий і це добре відчуваю на собі. Одна справа бути висококваліфікованим столяром, інша — директором чи головним інженером.

Розмову В. Миколаєвського продовжила до певної міри робітниця Львівського УВП-1 Л. Алфімова. Але якщо Миколаєвський говорить про недоліки в роботі прямо, відверто, то Л. Алфімова обі-

йшла всі гострі кути. Можна подумати, що на жодному з Львівських УВП немає недоліків. Правда, вона згадує «родинні плями», але не називає їх, мовляв, час ще не настав їх вивести.

Наша загальна вада — старання замовчати різні неполадки, недоробки в роботі. Небажання вносити сміття з хати завдає багато шкоди.

Чомусь жоден з товаришів, які виступили в газеті, не назвав конкретної людини, яка «вміє жити». Можливо таких немає у Вінниці. Ровно чи Львові? Тільки в Черкасах вони?.. Не треба обдурювати самих себе. Від цього користі нікому не буде. Про недоліки треба говорити вголос, не приховувати їх. Саме так колектив буде впливати на порушників.

На наших підприємствах ще недостатньо проводиться робота по вихованню колективізму. Головне для наших УВП — створення в колективах здорового клімату. Хочеться підкреслити, що дружного колективу не буде, якщо в ньому ведуться розмови про стосунки між чуочими і глухими людьми. Недовіря, неповага, ніколи не були супутниками здорового колективу. Це вороги його.

Адміністрації підприємства разом з майстрами, бригадами слід своєчасно виявити причини, які породжують такі розмови. Не менш важливо одразу ж вжити відповідні заходи по забезпеченню здорового психологічного клімату в колективі, адже це — перший помічник у виконанні виробничих завдань.

Виховна робота в колективі має проводитися через колектив і індивідуально. Але останнім не слід зловживати. Бо частина людей не дуже схильна до інтимних розмов та й значення їм належного не надає. З ледаря хай спитають чесні люди.

Всі, хто виступив на сторінках газети, не поділились думками щодо налагодження роботи по вихованню колективу, окремих людей, які працюють в ньому. Ми вказали лише на загальні недоліки в цій роботі. На жаль, жоден чуочий керівник, що працює в системі УТОГ, не виступив з приводу цього на сторінках газети. А питання, які піднімають товариші, дуже важливі, розпочату розмову варто продовжити. Мовчати — означає бути байдужим до справ колективів підприємств і Товариства в цілому.

Г. КУЗУБ.

З ЧОГО СКЛАДАЄТЬСЯ УСПІХ

Нещодавно в Івано-Франківському будинку культури УТОГ відбулась обласна нарада передовиків виробництва.

З доповіддю «Перемоги радянського народу кличуть до нових успіхів» виступила голова обласної організації УТОГ тов. Чухонцева Р. П.

Глухі трудівники УВП та державних підприємств Прикарпаття, — зазначила вона, — впевнено йдуть до завершення четвертого, визначального року дев'ятої п'ятирічки. Дати продукції більше, кращої якості, з меншими затратами праці і коштів — під таким гаслом йде змагання. Перед ведуть обивиник Івано-Франківської меблевої фабрики ім. Б. Хмельницького І. А. Янів, вишивальниця Коломийської гардинної фабрики ім. 40-річчя ВЛКСМ Г. В. Пазюк. Вони виконують норми виробітку на 120 процентів.

Відмінно трудяться слюсар механо-складальних робіт котельно-зварювального заводу В. Я. Каранов, взуттєвник Ф. І. Єжак та Р. М. Щербій — 130—140 процентів норми виробітку. В рахунок 1975 року працюють швеї Івано-Франківської ордена «Знак Пошани» фабрики художніх виробів ім. Рози Люксембург Є. Ф. Циявська і К. П. Матковська, слюсар-інструментальник Коломийського заводу сільгосп машин А. М. Семенюк, токарь В. В. Черняков та електрозварники того ж заводу В. Л. Іванів і Б. І. Пазюк, токарі Калушського заводу «Нафтобурмашремонт» Т. О. Абрамова і Б. Н. Шляхтич.

Досить успішним став визначальний рік п'ятирічки і для трудівників Івано-Франківського УВП. Широко розгорнувши соціалістичне змагання за дальше підвищення продуктивності праці, колектив підприємства за десять місяців план реалізації продукції виконав на 105,2 процента, понад завдання продав швейних виробів на 266 тисяч карбованців. Продуктивність праці за цей час зросла на 2,4 процента у порівнянні з тим же періодом минулого року.

Із справжнім молодечим завзяттям працюють Вікторія Колосюк, Ярослав Ласюк, Василь Мельничук, Віра Руснак, Ярослав Скорбач, Ірина Смижук, Клавдія Худиківська, Володимир Федора: кожен з них вже виконав особисту п'ятирічку і тепер працює в рахунок 1976 року.

Шікава цифра прозвучала на нараді — 250 — стільки робітників УВП вже виконали свої ви-

робничі завдання четвертого року дев'ятої п'ятирічки і вступили у 1975, завершальний рік.

Підсумки роботи колективів УВП показують, що цей передовий досвід впровадженний на підприємстві, може служити надійним важелем у підвищенні продуктивності праці. Взяти хоча б бригаду Анастасії Василів. Наперед знаючи місячне, річне завдання, бригадир уміло планує роботу, враховуючи при цьому індивідуальні особливості, досвід, кваліфікацію кожного виробничника. Це, та плюс суворе дотримання встановленої технології, виробничої і трудової дисципліни, техніки безпеки дали можливість бригаді вибороти першість в соціалістичному змаганні, відкрити собі шлях до дострокового завершення річного соціалістичного змагання.

Однак, це ще не дає гарантій, що бригада буде першою і за підсумками року. Бригади Ангелі Скорбач та Клавдії Худиківської теж систематично перевищують виробничі завдання і буквально «наступають на п'яти» переможцям.

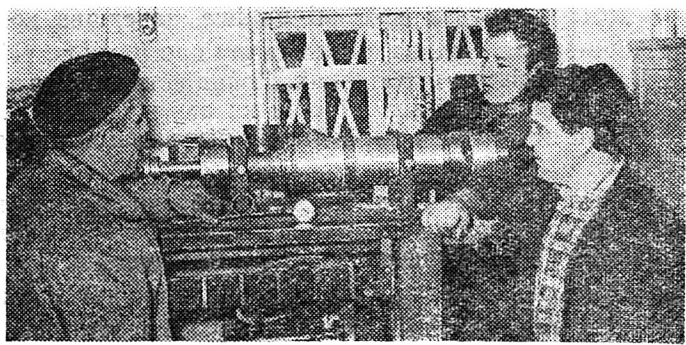
Слово бере ветеран підприємства Ольга Малярська. Вона розповідає про самовіддану працю своїх товаришів: 28 трудівників УВП нагороджено знаком «Переможець соціалістичного змагання 1973 року», а Марія Данилівна Кириченко і Клавдія Олексіївна Худиківська удостоєні урядових нагород — ордена Трудового Червоного прапора і ордена «Знак Пошани».

Технолог УВП і кращий раціоналізатор підприємства Ольга Луцишина присвятила свій виступ впровадженню раціоналізації робітських пропозицій. Вона розповідає, що останнім часом впроваджено чотири заходи по новій техніці і дві раціоналізації з економічним ефектом 20 тисяч карбованців. Це створює всі можливості для введення у виробництво нових моделей виробів.

На обласній нараді передовиків виробництва в урочистій обстановці 25 робітникам УВП вручено знак «Переможець соціалістичного змагання 1974 року».

Учасники наради прийняли звернення до всіх членів УТОГ Прикарпаття, в якому закликають краще використовувати резерви виробництва, боротися за посилення режиму економії, підвищувати технічну майстерність, збільшувати продукцію тільки відмінної якості.

Н. КОНВАЛЮК.

У загальний доробок колективу по виконанню завдань четвертого року п'ятирічки внесли свій вклад і раціоналізатори Львівського УВП-2.

На фото: (зліва направо) зварювальник Й. С. МОТ, наладчик М. І. БОЙЦОВ та Б. В. КОЛЕСНИК працюють над реконструкцією шнека для виготовлення поліетиленових виробів.

ЩОДНЯ—ПО ДВІ НОРМИ

Микола Андрійович Прохоров — не новачок на Миргородському крупозаводі. Він працює тут з 1955 року і весь час на одній і тій же роботі — вантажником. На перший погляд здається, що нічого особливого тут немає, але це далеко не так. Прийшов новачок, відпрацював зміну і бачить, що не подужає. У всьому потрібні навички, досвід. Якраз цього і не позичати Прохорову А. М.

Йому вже за п'ятдесят, але він з членами бригади шозміни наван-

тажує в середньому більше 40 тонн крупів. Здружена в праці бригада, якою керує Микола Михайлович Пашенко, виконує норми виробітку на 205—210 процентів і в соціалістичному змаганні посідає одне з перших місць. Щодня по дві норми — таке правило бригади. У переджовтневому соціалістичному змаганні бригада вантажників М. М. Пашенка посіла перше місце.

Прохоров М. А. ударник комуністичної праці, нагороджений ювілейною ленинською медаллю, користується авторитетом серед членів УТОГ.

Так працюють і дружно живуть робітники — вантажники крупозаводу. В цьому запорука їх успіхів.

В. ВЕРЕЩАКА.

Полтавська обл.

І ЗАСВІТИЛИСЯ ЕКРАНИ

Подорож по залах і поверхах
Республіканського будинку кіно

Цей будинок з скла, бетону і сріблястих алюмінієвих конструкцій став справжньою окрасою старовинного куточка Києва — району Черепанової гори. Вдень, при ясній погоді, в його вікнах спаляють десятки яскравих, сліпучих сонць. Вечорами величезний кришталевий куб освітлений голубуватим сяйвом люмінесцентних ламп.

У новому будинку по вулиці Саксаганського, 6 розмістився Республіканський будинок кіно. Зробимо коротку подорож по його поверхах і залах.

Ледь ви переступаєте поріг Будинку кіно, як вами оволодіває почуття урочистого піднесення, краси. Оволодіває відразу, безроздільно.

Широкі коридори ведуть всередину приміщення. Все навколо сяє ідеальною чистотою. Особливості першого поверху є великий експозиційний зал, в якому будуть розгортати виставки, присвячені історії вітчизняного і зарубіжного кіно, сьогоднішнім досягненням кіномитців. Втім, «будуть» — не зовсім точне слово. Першу виставку — «О. П. Довженко — поет екрана» — вже розгорнуто. На ній представлено сотні цікавих експонатів. Відвідувачі уважно розглядають їх.

На першому поверсі міститься і головний робочий зал Будинку кіно — «режисерська кімната». Господарі її — творці нових фільмів. Тут обговорюватимуться задуми, розглядатимуться прийняті до постановки сценарії, влаштовуватимуться зустрічі з операторами, художниками, композиторами. У залі, розрахованому на 50 місць, завжди можна буде переглянути відзнятий матеріал, оцінити зроблені кінопроби.

По широким мармурових сходах піднімаємось на другий поверх. Його займає Спілка кінематографістів республіки. Тут розташовані конференц-зал, кімната дискусій, різні службові приміщення. Належать вони членам спілки, творчих комісій Спілки. Тут же і зал для переглядів на 170 місць. За кольором матеріали, якими він оздоблений, його називають синім. Оригінальною є стеля залу. Вона нагадує великий барвистий світильник.

З любов'ю і винахідливістю оформлене фойє третього поверху. Стіни «зіткані» з керамічних плиток. Виготовляли їх кращі майстри народної гвортчості республіки. Тут розташований центральний — червоний зал Будинку кіно. Він розрахований на 680 чоловік. У червоному залі відбуватимуться громадські перегляди, зустрічі з радянськими й зарубіжними кінодіячами, покази фестивалів фільмів. Перед екраном — простора сцена. Вона стане місцем вшанування майбутніх лауреатів, переможців творчих конкурсів. Великий екран, досконала апаратура дають можливість демонструвати звичайні, широкоформатні фільми. Сцена може бути використана і як концертна естрада.

На останньому, четвертому поверсі — Бюро пропаганди радянського кіномистецтва. У просторих кімнатах розмістилися редакції спеціальних періодичних видань, бібліотека.

Так, чудовий подарунок одержали кіномитці республіки. А спорудили Будинок кіно трудівники управління № 15 тресту «Київськбуд-4». Всі роботи виконані з оцінкою «відмінно».

В. КОВАЛЬ.

СВЯТО ПРАЦІ

На черговій нараді передовиків промисловості у Вінниці зібрались представники всіх районів області, кращі робітники Вінницького учбово-виробничого підприємства.

Настрий у людей піднесений. Ще б пак! Промисловість області успішно виконала десятирічний план, та й в Українському мільярді пудів хліба є добра її частка — 1 мільйон 161 тисяча пудів! Тому й була нарада справжнім святом праці.

З доповіддю про роботу членів УТОГ області у четвертому, визначальному році дев'ятої п'ятирічки та про завдання на 1975 рік виступив голова обласного УТОГ тов. Найдорф Ю. В. Він детально розповів про роботу компактних груп, яких в області налічується одинадцять, про досягнення окремих членів УТОГ та колективу УВП.

Розповідаючи про соціалістичне змагання, доповідач підкреслив, що не можна розуміти його тільки, як прагнення вийти в роботу вперед, обігнати товариша. Справжнє змагання — це велика, дружна робота, коли той, що попереду, допомагає відстаючому і порадою, і ділом, і разом вони йдуть вперед.

Цю ж думку висловив і голова первинної організації УТОГ заводу тракторних агрегатів Д. Крик-

ливий. Наводячи приклади такого змагання, він розповів про токаря І. Шербицького, який трудиться вже в рахунок 1977 року. І. Шербицький завжди готовий допомогти товаришеві, буває, що й сам стає за його верстат, щоб показати, як треба працювати.

— Взагалі, — відмітив Д. Крик-ливий, — група у нас дружна, і нашим людям на заводі багато чого довіряють. Петра Коровая робітника пакувальної дільниці недавно обрали своїм бригадиром, і хоч він глухий, а вони чуочі, робота у них іде відмінно.

Змістовними були виступи директора підприємства глухих Г. Громова, перекладача компактної групи швейної фабрики № 1 Марії Бондарук та директора Могилів-Подільського клубу глухих В. Кримської, які говорили про те, що з кожним роком рівень кваліфікації глухих робітників підвищується, а разом з тим зростає і їх авторитет у колективах та їх матеріальний добробут.

Мимоволі згадуються слова Л. І. Брежнєва: «Головне... в тому, скільки і як ми виробляємо, як ставимося до праці, — основного джерела суспільного багатства. Вжити, використати можна тільки те, що вироблено, що створено руками і розумом людини. Сьогодні ми живем так, як попрацювали вчора, завтра будемо жити так, як

попрацюємо сьогодні. Отже, чим краще будемо ми трудитися, тим багатшим буде наше життя. Це незаперечна істина».

Що це справді ТАК, свідчить життя членів УТОГ того ж Могилів-Подільського. Всі глухі трудівники цього міста мають хороші квартири у впорядкованих будинках, а в квартирах — сучасні меблі, телевізори, холодильники...

Коротким, але щирим і хвилюючим був виступ одного з найстаріших робітників Вінницького заводу тарних виробів Йосипа Гензєровського. «Я працюю на цьому заводі 25 років, — сказав він, — і не можу зрозуміти тих молодих робітників, які часто міняють місце роботи. Щоб добре працювати, треба любити своє підприємство, як свій дім, бо ж він для тебе — все!»

Учасники наради одногослосно прийняли звернення до всіх глухих трудівників області, в якому закликали працювати в завершальному році п'ятирічки ще краще, щоб успішно виконати доведені завдання.

На закінчення наради директор Вінницького УВП Г. Громова вручила групі трудівників УВП нагрудні знаки «Переможць соціалістичного змагання 1974 року», а голова обласної ради В. Богомолов вручив нагороди учасникам наради — трудівникам підприємств державної промисловості.

М. МИРОНЧЕНКО.

Наприкінці січня ц. р. на сторінках газети було опубліковане інтерв'ю з начальником Проектно-конструкторського бюро УТОГ Л. Д. Крижанівським. Мова йшла про основні напрямки діяльності колективу ПКБ у четвертому році п'ятирічки. Нещодавно кореспондент «Нашого життя» знову зустрівся з Л. Д. Крижанівським і мав з ним розмову.

— Леоніде Дмитровичу, четвертий, визначальний вийшов, так би мовити, на фінішну пряму. Чи не могли б ви сказати кілька слів про те, з якими показниками завершує його колектив ПКБ?

— План конструкторських робіт наш колектив дав слово виконати до 26 грудня. Попередні підсумки діяльності бюро за одинадцять місяців свідчать про те, що своє зобов'язання ми завершили на 1 день раніше, ніж передбачалося. Це стало можливим в результаті високої трудової активності, широко розгорнутого соціалістичного змагання серед інженерів і техніків.

З початку нинішнього року плідно попрацювали всі відділи проектно-конструкторського бюро. Взяти хоча б відділ нестандартного устаткування. За його документацією виготовлено і впроваджено у виробництво на трьох підприємствах комплекс обладнання для випуску РПУ-2, зокрема, карусельно-фрезерний верстат для фрезерування скоби магнітопровода і напівавтомат для нарізання різьби в пластинках якоря реле.

Впровадження цих верстатів тільки на Київському дослідно-виробничому об'єднанні «Контакт» дало економічний ефект 12,3 тисячі карбованців.

Раніше герметизацію котушки електромагніта виконували вручну. Нині цю технологічну операцію поліпшено і механізовано. Дев'ять верстатів, виготовлених за технічною документацією проектно-конструкторського бюро, впроваджено на Донецькому та Київському виробничих об'єднаннях і Запорізькому УВП дали можливість поліпшити умови праці робітників і, зокрема, покращити захист обмотки ко-

ВНЕСОК КОНСТРУКТОРІВ

тушки від впливу зовнішнього середовища, що підвищує надійність виробу.

Крім цього, за кресленнями відділу нестандартного устаткування для Кам'янець-Подільського УВП виготовлено транспортер для навантаження готової продукції, сушильну шафу для Полтавського УВП-2. В стадії впровадження знаходиться і конвеєр для складання електромагнітів на цьому ж підприємстві. А всього з початку четвертого року п'ятирічки відділом розроблено 36 одиниць нестандартного устаткування по усуненню так званих «вузьких виробничих місць».

— Обсяг роботи виконано чималий. Хотілося б довідатися, які з розробок відділу нестандартного устаткування будуть впроваджені у наступному році?

— Судячи, в першу чергу, слід віднести спроектовану лінію безперервного травлення рулеток для новоспорудженого цеху вимірних приладів дослідно-виробничого об'єднання «Контакт». Нова лінія підвищить продуктивність праці робітників і якість продукції. Крім цього, для нового виробничого корпусу Бродівського УВП спроектовано лінію складання напівклубних білярдів, що підвищить продуктивність праці у порівнянні з нині діючим процесом складання меблів на цьому підприємстві на 40 процентів.

— А що зроблено колективом ПКБ для впровадження на підприємствах Товариства прогресивної технології?

— Для Запорізького УВП, наприклад, розроблено технологічний процес випуску газосвітних трансформаторів з витим магнітопроводом. Цей процес було розроблено на базі досвіду підприємств радіотехнічної промисловості. Його впровадження дасть можливість механізувати виробничий процес і підвищити продуктивність праці.

Крім того, для Одеського виробничого об'єднання УТОГ заверше-

но розробку технологічної частини проекту, що враховує нові вимоги в зв'язку з спеціалізацією колишніх підприємств.

Серед розробок технологічного відділу, виконаних у нинішньому році, — нормативи для поліпшення використання існуючих складів готової продукції за рахунок ефективного впровадження засобів механізації, стандартного обладнання, передової технології і нових наукових методів організації праці.

— Завдяки впровадженню прогресивної технології, засобів автоматизації та механізації колектив ПКБ зобов'язався забезпечити умовний річний економічний ефект 250 тисяч карбованців.

— Так. За десять місяців четвертого, визначального року п'ятирічки умовний економічний ефект від впровадження згаданих заходів уже становить 240 тисяч карбованців.

— Розпочинаючи 1974 рік, інженери і техніки ведуть змагання під девізом: «Головне — продуктивність, якість». Як виконується цей пункт зобов'язання?

— Впровадження графіків виконання замовлень по кожному відділу і в цілому по бюро, аналіз втрат робочого часу і його зменшення дали добрі результати. Так, замовлення Запорізького УВП по розробці технологічного процесу на газосвітний трансформатор було виконане на 13 днів раніше, Конотопського УВП — норми витрати матеріалу на чоловічий брезентовий костюм — на місяць раніше.

До кінця четвертого, визначального року дев'ятої п'ятирічки залишилося рівно місяць. Інженери і техніки проектно-конструкторського бюро докладають сил, щоб ознаменувати новими трудовими досягненнями і зробити вагомий внесок у дострокове виконання завдань дев'ятої п'ятирічки.

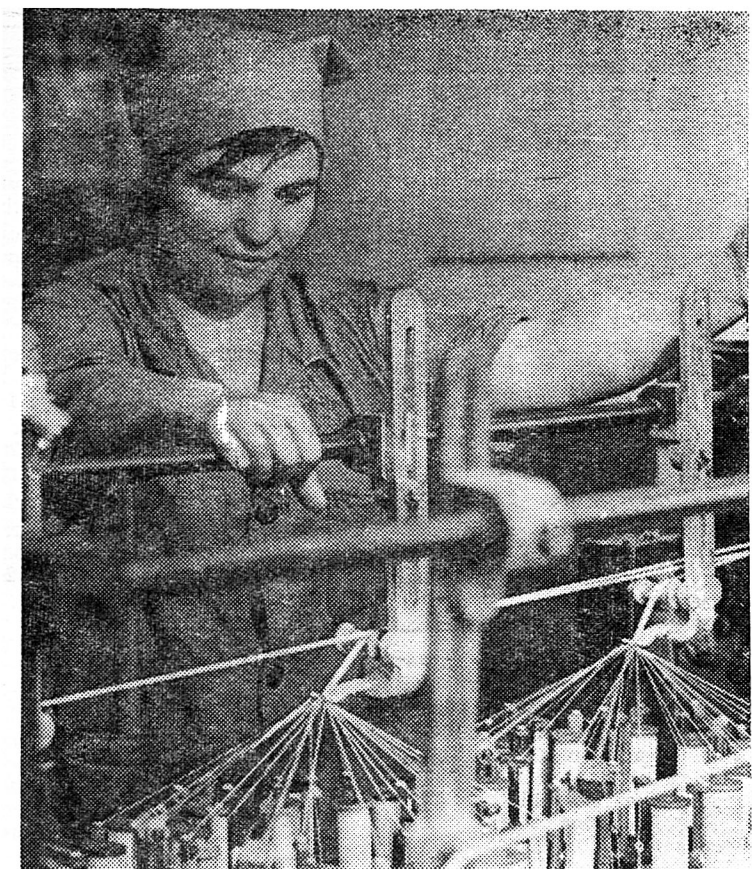
Розмову вів Б. ПЕТРЕНКО.

Серед виробничих колективів Львівського УВП-1 швейний потік № 3, що його очолює майстер Ганна Петрівна Курилас, домігся високих трудових показників у змаганні за дострокове виконання завдань четвертого, визначального року п'ятирічки.

На знімку: загальний вигляд потоку. Фото А. ПІНЧУКА.

НАШЕ ЖИТТЯ 3 сторінка

Субота, 30 листопада 1974 р.

Як уже повідомляла газета, на Садгирському учбово-виробничому підприємстві проведено конкурс на звання «Кращий за професією». Перше місце з врученням грамоти і грошової премії присуджено плетільниці Ганні Василівні Герц. На знімку: Г. В. Герц за роботою.

Фото Л. АЛЕКСЕЄВОЙ.

СУПЕРНИЦТВО РОЗГОРАЄТЬСЯ

Між інструментальним цехом і відділом головного механіка Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» уже тривалий час йде соціалістичне змагання.

Щомісяця місцевим профспілками об'єднання проводить перевірку соцзмагання цехів, відділів та бригад, і за підсумками роботи присуджує перше місце. Так, інструментальники кілька разів займали перше місце і перехідний зимпел. Кілька разів першість виборював і відділ головного механіка. У виграші ж залишилися всі. Змагання мобілізує, додає сил, допомагає краще організувати роботу. В цьому ми переконалися на власному досвіді, про це красномовно свідчать і результати трудової суперництва.

Відносини між нашими колективами склалися так, немов ми працюємо на одній дільниці, а ос-

новою міцних контактів стали взаємодопомога, робітнича дружба і обмін досвідом.

Змагання між колективами дедалі набирає ширшого розмаху, воно успішно доповнюється й індивідуальним змаганням, в якому найкращих показників добились ударники комуністичної праці інструментального цеху Петро Жила, Олег Шестьоркин, Степан Гергель, Григорій Немчин, Віктор Сікачов та Геннадій Самойлов.

Завдяки добре налагодженому соціалістичному змаганню об'єднання «Електромагніт» достроково, в жовтні виконало завдання чотирьох років по випуску валової продукції і за досягнуті успіхи занесене на районну Дошку пошани.

Б. ТУРКИН, старший майстер.

РОБІТНИЧЕ ПОПОВНЕННЯ

Ще 17 дівчат, що засвоїли програму виробничого навчання, поповнили цими днями зав'язу робітничу сім'ю Житомирського УВП.

Цій пам'ятній події був присвячений вечір посвяти молоді в робітничий клас. Він відбувся в обласному Будинку культури УТОГ.

Привітати дівчат, що вирішили стати робітницями, прийшли в Будинок культури понад 300 чоловік. По святковому зодягненні, вони були в піднесеному настрої. Але особливо хвилювались Марія Древецька, Валентина Максимчук, Людмила Прус, Тамара Ушко, Любов Недашківська... — всі, хто носив цього вечора традиційну стрічку посвячення в робітничий клас.

Вечір відкрила директор Будинку культури Ліна Дмитрівна Мік.

Потім виступив заступник директора УВП по навчально-виховній роботі Олександр Денисович Халамовський, який охарактеризував кожну випускницю групи виробничого навчання, розповів про їх успіхи, участь у громадській роботі, культурному житті колективу, про їх ставлення до підвищення загальноосвітнього рівня.

Добре слово сказали про своїх вихованок майстер дільниці № 1 по пошиттю курток Олена Федорівна Леликова, інструктор виробничого навчання Надія Йосипівна Халамовська.

Секретар первинної організації УВП Лідія Іванівна Сунцева у своєму виступі відмітила, що з початку дев'ятої п'ятирічки колектив підприємства поповнився вже

50-ма молодими робітницями, що навчалися у групах виробничого навчання. Сьогодні багато з них уже носять почесне звання «Ударник комуністичної праці». Молодому поповненню є з кого брати приклад, є до чого докласти зусилля.

На вечорі за кожною молодою робітницею було закріплено передову швачку-наставницю, ударницю комуністичної праці з великим практичним досвідом.

Серед наставниць — Ольга Павлівна Самійленко, Галина Максимівна Лучок, Євгенія Романівна Фрідріх, Ядвіга Францівна Гироль, Олена Федорівна Приходько та інші.

Наставники вручили своїм молодим товаришам по праці робітничі путівки, а ті, в свою чергу, урочисто поклялися з честю виправдати довір'я колективу.

М. ГУРМАН.

КОРИСНА ЗУСТРІЧ

Мабуть, важко знайти такого клубного працівника у нашому Товаристві, який би не прагнув, щоб у його клубі завжди було людно, щоб кожний захід, який він організовує, був цікавим, захоплюючим.

Як краще організувати дозвілля трудящих? Як залучити їх до участі в клубній діяльності, поліпшити масово-виховну роботу? — ці питання хвилюють нас постійно.

І ось саме цим питанням і був присвячений семінар директорів та керівників художньої самодіяльності клубів УТОГ, який відбувся цими днями на Курсовій базі Товариства.

У його роботі взяли участь працівники культстанов Херсонської, Київської, Кримської, Чернівецької, Закарпатської та Тернопільської областей.

З бесідою про завдання клубів на сучасному етапі у світлі рішень XXIV-го з'їзду КПРС і, зокрема, про роль урізноманітнення форм ідеологічної роботи виступила В. М. Каракуліна — викладач клубної справи Київського інституту культури імені О. Корнійчука.

Про роль тематичних вечорів та інших заходів, методи організації їх та написання сценаріїв (з проведенням практичних занять) захоплююче розповіли методисти Науково-методичного кабінету клубної роботи УТОГ Л. О. Паленко та Р. О. Рибальченко.

Масовий Київського Палацу піонерів В. Л. Шевцова розповіла про свою роботу у цьому закладі та показала учасникам семінару, як слід проводити цікаві, захоплюючі масові ігри.

Професор Київського ордена Леніна державного університету імені Т. Г. Шевченка В. Є. Прожогін прочитав лекції: «Як слід читати і розуміти художню літературу» та «Два світи — дві ідеології».

Для учасників семінару дирекція Курсової бази УТОГ організувала також екскурсію по місцях бойової, революційної та трудової слави столиці України і колективний похід у Палац культури «Україна».

На закінчення хочеться сказати, що на семінарі з'явилися, на жаль, не всі запрошені, і цим вони багато втратили.

В. БЕЛКІН,
директор Кременецького клубу
глухих.
Тернопільська обл.

Трудівниці Львівського учбово-виробничого підприємства № 1 свій вільний час віддають любительській сцені.

На знімку: хореографічну композицію «Зустріч друзів» виконують (зліва направо) Ярослава Мартинів, Люба Росточка, Марія Сітка і Марія Макар.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ЦІКАВИЙ ДИСПУТ

Виховання дітей у сім'ї хвилює багатьох батьків. Цьому важливому питанню був присвячений диспут, що відбувся минулої неділі в лекційному залі Київського Палацу культури імені А. В. Луначарського.

Вступним словом диспут відкрив заступник директора Палацу культури тов. Марковська М. І. Потім з доповіддю про виховання дітей у сім'ї виступив І. А. Сапожников.

Своїми думками про виховання дітей у сім'ї поділилися бібліоте-

кар Палацу культури Г. П. Учиник, робітник заводу «Червоний екскаватор» В. І. Польников, пенсіонер Е. Д. Брегман і Р. І. Чорноглаз, робітник авіазаводу Снісаренко О. І. та інші.

Із заключним словом виступила завідувача бібліотекою Палацу культури О. А. Крикунова.

Диспут про виховання підростаючого покоління викликав великий інтерес у відвідувачів, що завітали того вечора до культурного закладу.

А. ШУГАЙ.

КОРОТКО

Тепло зустріли в Чернівецькому будинку культури учасниць всесоюзного змагання з шашок серед глухих С. Шпиталер і А. Палій.

В Єревані, де відбулися змагання, дівчата зайняли відповідно 3 і 6 місця, успішно захистили честь збірної команди України. На

перше місце вийшла команда Білорусії, на друге — Російської федерації.

Ми, буковинці, раді успіхові наших землячок і бажаємо їм нових спортивних успіхів.

Р. ЧЕПУРНА,
директор Чернівецького
будинку культури.

КИЇВСЬКА МОЗАЙКА

ГОЛУБИ ЕКСПРЕСИ ПРИСКОРЮЮТЬ БІГ

Метро — один з найбільш швидкісних видів міського транспорту. Воно успішно суперничає не тільки з трамваями й тролейбусами, але й з легковими таксі. І що цікаво: голубі експresi невпинно прискорюють свій біг.

Ще не так давно на лініях Київського метро курсувало близько двох десятків поїздів. Потім їх кількість збільшилась до 28. Тепер працівники підземного транспорту столиці республіки складають карту-схему для руху 34 голубих експресів.

Як і завдяки чому вдається нарощувати пропускну спроможність підземних ліній?

Наприкінці XVIII — на початку XIX століть у Росії розгорнулося інтенсивне, як на той час, будівництво торговельних будинків, зокрема купецьких дворів. Вони виникали на ярмаркових площах і ставали центрами ділового життя.

Киянам добре відома споруда колишнього Гостинного двору на Червоній площі Подолу. Проект його створив відомий архітектор, автор багатьох будівель у Петербурзі Л. І. Руско. Споруджувався він майже два десятиріччя. Такі були тоді темпи робіт.

Коштів на спорудження всього будинку не вистачило. Збудували лише перший поверх. Багато років минуло, поки виник другий. Причиною цього була безсистемна, хаотична забудова, яку вели на Подолі купці, фабриканти, заводчики.

Не раз робилися спроби «зняти» з будинку Гостинного двору

Насамперед, по-новому організується і пов'язується між собою робота різних служб підземки. Уцілюються графіки руху. З другого боку, здійснюється комплекс заходів матеріально-технічного порядку: посилюється енергопостачання ліній, переобладнуються різні контрольно-вимірвальні засоби, вдосконалюється система сигналізації.

Переведення поїздів на нову карту-схему руху — справа не проста. Але вона несе немало вигоди пасажирам. Судить самі. З випуском на лінії додаткової кількості поїздів інтервал між ними скоротиться на 60—90 секунд. Весь маршрут від станції «Святошино» до станції «Комсомольська» і назад триватиме на 12—14 хвилин менше, ніж тепер.

ПРОЕКТОВІ — 160 РОКІВ

чужу, як кажуть архітектори, шапку. Однак вважалося, що проект Л. І. Руска загублений. Питання про реставраційні роботи, природно, знімалося з порядку денного.

Недавно, готуючись до історико-культурної інвентаризації району, через який пройде нова лінія Київського метро, архітектори в одному з архівів міста знайшли другий примірник проекту Гостинного двору. На ньому збереглися ім'я, по батькові і прізвище автора, а також його підпис.

Планом реставраційних робіт на Подолі передбачено «зняття шапки» з будинку Гостинного двору і добудову унікального споруди. Добудову за проектом... створеним більш як 160 років тому.

СМУГАСТІ ДОЧКИ ТАЙГИ

Уссурійські тигри — надзвичайно цінні і водночас дуже рідкісні звірі. Зоологи свідчать: тепер їх налічується близько 150 голів. Ловити звірів заборонено навіть для зоопарків.

Тим більший інтерес становлять для науки випадки розмноження тигрів у неволі. Кожний з таких

випадків реєструється і докладно вивчається. Ось уже вдруге привертає увагу дослідників мешканка Київського зоопарку тигриця Тайга. Свого часу вона народила двох «дочок» — Теру і Тогу. Звірята піросли, поповнили сімейство чистокровних уссурійських тигрів. Недавно Тайга знову принесла двійнят. Як і мати, діти по-чуваються добре. В спеціальному закритому вольєрі їх доглядають працівники відділу хижих звірів.

Знайди в собі сили*

Дома довго стояв під душем, змиваючи холодною водою виснажливий біль, липкий погляд старика, запах чужої, казенної білизни, але все ніяк не міг відкашлатися від горілканого перегару. Лише після того, як випив шклянку гарячого, чорного, як дьоготь, чаю, зрозумів, що йшов цей запах від нього самого. «А Надя як терпіла?» прошила мозок думка.

Прийшов на диван, прислухався, як відступає біль. І заснув враз, без подушки, по-дитячому підклавши під щоку кулак.

У понеділок до цеху прийшла перекладачка Ріта. Оберігаючи білі босоніжки, обережно пройшла між штабелями заготовок, підняла з підлоги пахучу спіраль соснової стружки, біля верстака Павла зупинилася. Ковзнула поглядом по береті, що його насунув Павло на самі вуха.

— Директор просив зайти. Годи́ни в чотири прийде. Добре? — і пішла далі, в куток, де тонко співала дискова електропила. «До Антона Хомича», — здогадався Резцов.

Чому звуть до директора, він знав. І не помилювався. У кабінеті директор стояв біля вікна, дивився на робітників, що поспішали до проходної і щось гнівно говорив Антону Хомичу, який сидів біля столу. Той курив, у цеху курити заборонялося, а тут старий майстер користувався свободою. Як не кинь, адже і директор в свій час вчився у Хомича.

Побачивши Резцова, директор замовк, взяв зі столу папірець-повідомлення з виверезника. Ріта увійшла і стала біля столу.

* Закінчення. Початок див. «Наше життя» від 23 листопада 1974 р.

Хвили́на була важка, всі мовчали. Павло стояв біля дверей. Може першому заговорити, сказати, що і скільки він передумав за ці три дні, коли була йому повна свобода пити, а він мало не спустив зі сходів Вальку — той прийшов у неділю, зрадівши, що Наді немає, тепер, мовляв, життя піде. Як ви-

ОПОВІДАННЯ

бух, накопилася на Павла злість. Він схопив дружка за груди, потягнув до себе. Валька шипів, задихався, махав руками. А вирвавшись, метнувся до дверей, як тхір, злобно вишкіривши дрібні зуби: «Ти запам'ятаєш ще! — І кинув різко в обличчя: — Дружина кинула!»

Розмову почав Антон Хомич.

— Ось не думав дожити, Павле, що так криво піде твій шлях. Чи я винен? Учив тебе дерево розуміти і любити, рубанок вести. Все своє передав тобі, як і іншим. А тебе не роздивився, сучка не помітив. І що робити будемо? Сором на мою голову: учень мій у виверезнику спить.

Ріта перекладала.

— Та це ж... раз тільки! — видавив Павло.

— Що — раз? — вступив у розмову директор, — людина все життя йде прямо, а раз оступиться... слухай, ти роботу закінчив? — здивовано подивився він на Павла.

— Кінчив.

— А чого ж в береті? Я тебе, Резцов, тільки в цеху в ньому бачив.

Павло мовчав, потім, густо червоною, стягнув берет зі стриженої голови.

— А... Резцов, ти розумієш, що цех твій на останньому місці в цьому місяці буде. І ти, і Антон

Хомич ось, і товариші твої. А все через тебе, через твій зайвий «стакан». Ну, товариші твої відійдуть, не перший день вони з тобою. Про тебе мова, не про них. Як жити далі думаєш? Як у тебе з дружиною? Я ж на весіллі вашому гуляв, пам'ятаю.

Може, витерпів би Резцов мовчки всі директорські слова, які б гіркі вони не були, але, сам того не знаючи, вдарив директор по болячому місці. Щось надломалося в Павлові, він опустився на стілець.

Було весілля, а потім... Він враз згадав той ранок на річці: Надя в синьому купальнику, по коліна в теплій воді йшла біля самого берега і в високо піднесених її руках пручався, заливався сміхом маленький Ігор, протягуючи рученята назустріч сонцю, що піднімалося з зарічних лугів... Ні, не до весілля, а після цього ранку він по-справжньому покохав Надю, свою сім'ю. «І все робив, щоб було їй гірше», — думав з гіркотою. Три роки, тінню ходить за ним Валька і його дружки, три роки, мимоволі, повільно він сам відштовхувався від себе сім'ю. Дожив — п'яниці на вулиці в компанію кличуть.

— Покинула, — видавив він, — покинула дружина!

— Ось так! — директор стукнув кулаком по столі.

— Павле, — заговорив Антон Хомич, — ти пам'ятаєш, я вчив сучки в дереві не залишати, вирубувати, щоб робота чистою була. Рубай в собі цей сучок! В твоїх роки, та на горілку витратиться... А Надю свою верни. Вона ж така — цінні їй немає. І син ще твій — кров твоя. Як без батька ростиме? Та я й сам просити за тебе буду: — Григорій Павлович, не суди поки що суворо, дай хлопцеві від-

пустку, хай свої справи влаштує, жінку свою поверне...

— Ну ось... Ми догану заготували, на збори хотіли викликати, а Хомич он що говорив... Хай уже. Ти, Резцов, про сучок запам'ятай. А то — сучків колектив не потерпить, теж вирубає. Директор глянув на календар. — Три дні вистачить? Бери відпустку, шукай сім'ю. Та знайди в собі сили в очі жінці дивитися. Сину то скільки? Сім? В школу, значить, готується. Мій теж. Ну що, домовилися, береш відпустку?

— Бери! — Павло підвівся, стомлено, нелегко далася йому ця розмова.

В село Павло приїхав надвечір. Ще не підійшов до хати Надіної матері, а вже ніби щось обірвалося в душі: здалеку побачив тещу, що спокійно знімала з вірьовок висунену білизну, і зрозумів, що Наді тут немає. Так воно і виявилось, і не знав він, куди приткнути коробку з цукерками, що взяв для Ігоря.

Ойкаючи і приказуючи, Марія Іванівна принесла з городу свіжих помідор, поставила тарілку з гарячою картоплею і поруч, бог зна, де взята, пляшку горілки. Горілку Павло відсунув.

Дізнався, що Надя з Ігорем приїжджала, а в суботу виїхала до Ворошиловграда, де працює старший брат. Сказала, там і на роботу влаштується.

«Ех, Надя, Надя! — здвинув

круті брови Павло. — Та хіба ж можна так — ножем по живому? Але тут же уявив собі дружину — гордою дівчиною була. І як вона весь час терпіла? Три роки обіцяв кинути пити, а не виходило. Приходив п'яний, а то й з Валькою, падав на ліжко одягнутий, в черевиках. А прокинується — роздягнутий. Одного ранку прокинувся — Ігоря в квартирі не було — почув у сусідів, щоб п'яний не набив випадково. А може, щоб не дивився, який батько під хмелем гарний...

Так, трьома днями тут не відбудешся, і нелегко відмолити гріх. Зовсім несподівано заговорила теща:

— А ти випий, Павлуша, випий! Гостем у дім прийшов, і не гріх випити шкляночку. Тільки потім ні-ні! Людині все в міру треба! Та міру треба знати, щоб не спіткнувся, не шукати по білому світі вчорашнього дня.

— Ні вже, мамо, — обізвався, — Надя не дозволяла, то й не буду. Розумнішим став. Далеко поїхала... Він замовк, замислився.

За віконцем сільської хати спала темна ніч, лише де-не-де світилися бліді вогники. Моторошно опинитися такої ночі одному. Згадав місто, темні вікна своєї квартири. Забрала Надя тепло і світло з дому. Забрала, ніби в собі його носила. А без світла — немає життя...

М. НИРОВ.

В. о. редактора П. БУЛАТОВ.

Наша адреса: 252021, м. Київ-21, Кловський узвіз, 18—20
телефон 93-39-27.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.